

Ministerul Finanțelor Publice

Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații

DECIZIA NR. _____
din _____
privind soluționarea contestației formulate de
S.C. S.R.L.,
din com., județul Suceava,
CUI RO,
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava
sub nr.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de inspecție fiscală prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., cu privire la contestația formulată de **S.C. S.R.L.** din com., județul Suceava.

S.C. S.R.L. formulează contestație împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cu privire la suma de, reprezentând:

- – TVA;
- – accesorii aferente TVA;
- – impozit pe profit;
- – accesorii aferente impozitului pe profit.

În raport de data comunicării actelor administrative fiscale contestate, respectiv, potrivit semnăturii depuse pe confirmarea de primire nr. de înaintare a actelor atacate, contestația a fost depusă în termenul legal prevăzut de art. 207 alin. 1 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată la AIF Suceava sub nr., așa cum rezultă de pe ștampila Serviciului Registraturii AIF Suceava aplicate pe originalul contestației, aflate la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 și 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. S.C. S.R.L. contestă parțial Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cu privire la suma de, reprezentând:

- – TVA;
- – accesorii aferente TVA;
- – impozit pe profit;
- – accesorii aferente impozitului pe profit.

În contestația formulată societatea afirmă că, pentru anul 2008, a declarat un impozit pe profit în sumă de (prin declarația 101 nr.) și că, în urma controlului fiscal a fost stabilită o diferență de impozit în sumă de lei.

Petenta susține că la recalcularea impozitului pe profit prin decizia de impunere nu s-a avut în vedere faptul că societatea nu a înregistrat corect descărcarea de gestiune pentru materia primă care a intrat în raporturile de producție, așa după cum rezultă din registrul de gater, fapt de care s-a ținut cont doar la calcularea și declararea impozitului pe profit prin declarația 101 nr.

Invocă prevederile art. 6 alin. 1, art. 7 alin. 3 și art. 12 alin. 2 din Legea nr. 82/1991 și susține că pct. 1 din decizia de impunere este lipsit de temei legal și solicită anularea **debitului în sumă de, a majorărilor de întârziere în sumă de și a penalităților de întârziere în sumă de**

Referitor la debitul în sumă de, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar pentru anul 2009, consemnat la pct. 2 din decizia de impunere, societatea susține că descărcarea de gestiune a fost făcută corect, în urma verificării făcute neținându-se cont de faptul că societatea vindea atât chereștea produsă de societate, cât și chereștea cumpărată în vederea revânzării.

În consecință, solicită anularea **debitului în sumă de, a majorărilor de întârziere în sumă de și a penalităților de întârziere în sumă de**

Referitor la debitul în sumă de, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar prin decizia de impunere, petenta menționează că la stabilirea acestuia prin verificarea efectuată s-a avut în vedere doar balanța de verificare fără a se avea în vedere calcularea corectă a profitului impozabil și a impozitului pe profit aferent. Face precizarea că dacă s-ar fi urmărit modul de calculare și declarare a impozitului pe profit aferent perioadei fiscale 01.01-30.09.2010 s-ar fi observat că impozitul pe profit aferent acestei perioade era în sumă de, însă cum impozitul minim obligatoriu era în sumă de, acesta din urmă ar fi fost debitul care ar fi trebuit să rămână în plată, urmând sau nu să se calculeze majorări și penalități de întârziere.

În consecință, societatea solicită să se constate că pct. 3.1.1 din decizia de impunere este lipsit de temei legal și să se dispună anularea **debitului în sumă de**

....., a majorărilor de întârziere în sumă de și a penalităților de întârziere în sumă de

Referitor la debitul în sumă de, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar prin decizia de impunere la pct. 3.1.2, societatea susține că, în anul 2009, anterior anului fiscal supus verificării la acest punct, amortizarea a fost înregistrată mai puțin cu suma de, la care a fost calculat și achitat un impozit pe profit mai mult decât ar fi trebuit cu suma de ($\text{.....} \times 16\%$).

În consecință, societatea solicită diminuarea **debitului cu suma de**, a majorărilor de întârziere cu suma de și a penalităților de întârziere în sumă de

Referitor la debitul în sumă de, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar prin decizia de impunere, societatea susține că profitul aferent perioadei fiscale 01.10-31.12.2010 a fost corect evidențiat în contabilitate, acesta fiind în sumă de și nu, așa cum este menționat în decizia de impunere, iar diferența de impozit pe profit nu are nici o susținere legală.

În consecință, societatea solicită să se constate că pct. 3.2 din decizia de impunere este lipsită de temei legal motiv pentru care solicită și anularea **debitului stabilit în sumă de**, a majorărilor de întârziere cu suma de și a penalităților de întârziere în sumă de

Referitor la debitul în sumă de, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar, societatea susține că s-a avut în vedere achiziționarea unei autoutilitare marca cu valoarea de intrare de cu anul punerii în circulație 2000. Societatea face mențiunea că, prin decizia de impunere, s-a considerat achiziționarea mijlocului de transport ca și cum ar fi fost nou și nici nu se cunosc datele de identificare ale acestuia (data punerii în folosință, durata de utilizare rămasă). Precizează că, în realitate mașina are anul punerii în circulație 2000.

Invocă prevederile cap. III pct. 3 din HG 2319/2004 și în consecință, solicită anularea **debitului în sumă de**, a majorărilor de întârziere cu suma de și a penalităților de întârziere în sumă de, dispuse la pct. 4.2 din decizie întrucât le consideră nejustificate.

Referitor la TVA în sumă de, societatea menționează că, în data de 25.06.2012, a achiziționat un autoturism marca cu factura pentru care, în conformitate cu prevederile art. 145¹ alin. 1, i s-a limitat dreptul de deducere a TVA, în sensul că a devenit taxă nerecuperabilă. Petenta susține că nu s-a ținut cont de excepțiile de la acest articol din care rezultă că pentru autoturismele menționate utilizate în mod exclusiv de agenții de vânzări, precum și pentru transportul angajaților la și de la locul de muncă, societatea are dreptul la deducerea TVA. Societatea motivează că șoferul este angajat pe postul de agent de vânzări, iar cu acel autoturism sunt transportați și angajații la și de la locul de exploatare a masei lemnoase adjudecate prin licitațiile organizate de RNP-Direcția

În consecință, petenta solicită **anularea debitului în sumă de**, a **majorărilor de întârziere cu suma de** și a **penalităților de întârziere în sumă de**

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., s-a stabilit în sarcina S.C. S.R.L. suma totală de

Societatea contestă suma de, reprezentând:

- – TVA;
- – accesorii aferente TVA;
- – impozit pe profit;
- – accesorii aferente impozitului pe profit.

În urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, pentru anul 2008, societatea nu a declarat corect impozitul pe profit datorat atât trimestrial, cât și anual, în sumă de, evidențiat de societate conform bilanței de verificare la data de 31.12.2008. Conform declarației anuale 101 nr., societatea a declarat impozit pe profit de plată în sumă de

Organele fiscale au stabilit suplimentar o diferență în sumă de

De asemenea, organele fiscale au constatat calcularea eronată a impozitului pe profit la data de 31.12.2008, mai puțin cu, astfel:

Impozit pe profit rezultat la 31.12.2008 =*16% = lei

Impozit pe profit calculat de societate =

Diferență stabilită în plus =

În consecință, **pentru anul 2008**, organele fiscale au stabilit suplimentar un **impozit pe profit în sumă de** (.....+.....).

În urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, pentru anul 2009, societatea a majorat în mod nejustificat cheltuielile cu mărfurile vândute la data de 30.06.2009 cu suma de lei, ca urmare a descărcării eronate a mărfurilor vândute, diminuându-se astfel profitul impozabil aferent anului 2009 cu această sumă.

Organele fiscale au stabilit suplimentar **un impozit pe profit aferent anului 2009 în sumă de** (.....*16%).

În urma verificării efectuate, pentru perioada 01.01.-30.09.2010, organele fiscale au constatat că societatea evidențiază profit impozabil în sumă de și un impozit pe profit în sumă de, Organele fiscale fac precizarea că impozitul pe profit aferent este în sumă de (.....*16%), rezultând că pentru perioada 01.01.-30.09.2010 societatea datorează impozit minim în sumă de

De asemenea, din verificarea modului de declarare a impozitului pe profit prin formularul 100, s-a constatat că societatea a declarat până la data de 25.10.2010 impozit de plată în sumă de, Organele fiscale au constatat declararea eronată a impozitului pe profit datorat pentru perioada 01.01.-30.09.2010, respectiv cu suma

de, ca urmare a întocmirii eronate de declarației anuale 101 nr. PDF-....., ca urmare a înscrierii la rubrica „Plăți anticipate în contul impozitului pe profit declarate trimestrial prin formularul 100” rd. 5, a impozitului pe profit calculat în sumă de și nu a impozitului pe profit declarat în sumă de prin formularul 100, ceea ce a condus la diminuarea eronată a impozitului pe profit declarat până la data de 25.10.2010 cu suma de Pentru perioada 01.01.-30.09.2010, societatea a declarat impozit de plată în sumă de, iar față de impozitul minim datorat în sumă de rezultă o diferență nedeclarată în sumă de

Organele fiscale au mai constatat majorarea cheltuielilor cu amortizarea mijloacelor fixe în perioada iunie-septembrie 2010 prin dublarea amortizării următoarelor mijloace fixe: gater și accesorii, motor trifazat, autotractor-2 buc., ifron, generator energie electrică în lunile iunie, sptembrie și decembrie 2010, respectiv cu suma de pe trimestru, rezultând la data de 30 septembrie 2010 o cheltuială nejustificată cu amortizarea în sumă de, respectiv pentru trim. IV 2010 o cheltuială nejustificată cu amortizarea înregistrată în contul 6811 în sumă de, pentru care s-a stabilit impozit pe profit suplimentar în sumă de ($\text{.....} * 16\%$) la 30 septembrie 2010 și ($\text{.....} * 16\%$) pentru trim. IV 2010.

Recalculând profitul impozabil la data de 30.09.2010 în sumă de cu suma de, rezultă un profit impozabil în sumă de și impozit pe profit aferent în sumă de Față de impozitul minim declarat de societate în sumă de, rezultă o diferență de plată în sumă de

Pentru trim. IV 2010, societatea a declarat eronat impozitul pe profit în sumă de lei, iar conform evidenței contabile, profitul impozabil este în sumă de (sold creditor 121 „Profit și pierdere” lei, 391 „Cheltuieli cu impozit pe profit” lei, 6581 ”Despăgubiri, amenzi, penalități” lei) pentru care impozitul pe profit datorat este în sumă de ($\text{.....} * 16\%$).

Recalculând profitul impozabil aferent perioadei octombrie – decembrie 2010 în sumă de lei cu suma de, rezultă un profit impozabil în sumă de lei, impozit pe profit aferent lei. Față de impozitul pe profit declarat de societate în sumă de lei, rezultă o diferență de plată în sumă de

Pentru anul 2010 rezultă un impozit pe profit în sumă de lei.

Organele fiscale au constatat, de asemenea, calcularea eronată a impozitului pe profit pentru anul 2011, atât trimestrial, cât și la sfârșitul anului, respectiv mai puțin cu suma de lei la 31 decembrie 2011. Conform evidenței contabile la data de 31.12.2011 profitul impozabil este de lei (sold creditor 121: lei, 691”Cheltuieli cu impozitul pe profit”: lei, 6581 „Despăgubiri, amenzi, penalități”: lei), pentru care impozitul pe profit este în sumă de lei ($\text{.....} * 16\%$), rezultând o diferență de plată în sumă lei.

În luna decembrie 2011, societatea achiziționează o autoutilitară la prețul de, vânzător, în calitate de asociat unic al societății, în baza unui contract de vânzare-cumpărare. Organele fiscale fac precizarea că acest mijloc de transport a fost înregistrat în contabilitate în contul 213.03 = 404 cu suma de

....., concomitent cu înregistrarea acestuia pe cheltuieli prin articolul contabil 6583 = 213.03 cu suma de, diminuându-se profitul impozabil la data de 31.12.2011 cu această sumă.

Organele fiscale au constatat că durata de amortizare a acestui mijloc de transport este de 4-8 ani, amortizarea trebuind calculată începând cu data de 01.01.2012 pe perioada de 4 ani. Organele fiscale au calculat cheltuieli cu amortizarea în sumă de lei pe perioada ianuarie – iunie 2012 (...../4*12 =*6 luni).

Organele fiscale au acordat dreptul de deducere pentru suma de lei, reprezentând amortizarea aferentă perioadei ianuarie-iunie 2012, rezultând o diferență nedeductibilă în sumă de lei, pentru care s-a stabilit impozit pe profit în sumă de (.....*16%).

În urma inspecției fiscale s-a mai constatat că societatea nu a înregistrat în bilanța de verificare în luna ianuarie 2011 suma de lei, reprezentând venituri din vânzări de mărfuri evidențiate în jurnalul de vânzări, pentru care s-a stabilit impozit pe profit în sumă deei.

Totodată, s-a constatat majorarea cheltuielilor cu amortizarea mijloacelor fixe în perioada iunie – decembrie 2011 prin dublarea amortizării următoarelor mijloace fixe: gater și accesorii, motor trifazat, autotractor-2 buc., ifron, generator energie electrică în lunile iunie, septembrie și decembrie 2011, respectiv cu suma de lei pe trimestru, rezultând la data de 31 decembrie 2011 o cheltuială nejustificată cu amortizarea în sumă de, înregistrată în contul 6811, pentru care s-a stabilit impozit pe profit suplimentar în sumă de (.....*16%).

Pentru anul 2011 rezultă un impozit pe profit suplimentar în sumă de lei, și întrucât societatea figurează cu impozit pe profit achitat în plus în sumă de lei la data de 31 decembrie 2011, rezultă o diferență de plată în sumă delei.

Pentru anul 2012, organele fiscale au calculat suplimentar un impozit pe profit în sumă de lei.

Pentru impozitul stabilit suplimentar în sumă totală de lei, s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de lei și penalități de întârziere în sumă de lei.**

În urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, în luna iunie 2012, societatea a achiziționat un autoturism, având o greutate de kg conform facturii nr., în valoare de EURO (..... lei), furnizor din Germania, CUI, Acest mijloc de transport a fost înregistrat în evidența contabilă prin articolul contabil 2133=404 fără a calcula TVA conform art. 145¹ din Codul fiscal.

Organele fiscale au constatat că, în conformitate cu prevederile Ordinului 301641/15.05.2009, societatea nu are dreptul la deducerea TVA aferentă achiziției intracomunitare efectuată.

În consecință, organele fiscale au stabilit suplimentar TVA de plată în sumă de ($\dots\dots\dots * 24\% * 50\%$).

De asemenea, în urma inspecției fiscale, organele de control au stabilit suplimentar și TVA în sumă de lei + lei = lei.

Pentru TVA stabilită suplimentar în sumă totală de lei ($\dots\dots\dots + \dots\dots\dots + \dots\dots\dots$) s-au calculat majorări de întârziere în sumă de lei și penalități de întârziere în sumă de lei.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma de lei, din care impozit pe profit aferent anului 2008, majorări de întârziere în sumă de și penalitățile de întârziere în sumă de, stabilite suplimentar prin Decizia de impunere nr., emisă de Activitatea de inspecție fiscală, cauza supusă soluționării este dacă societatea datorează această sumă, în condițiile în care organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a calculat și declarat eronat impozitul pe profit aferent anului 2008, iar societatea susține că la verificarea efectuată nu s-a avut în vedere că nu a înregistrat corect descărcarea de gestiune pentru materia primă care a intrat în raporturile de producție, fără a veni cu documente care să demonstreze susținerile sale.

În fapt, în urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, pentru anul 2008, societatea nu a declarat corect impozitul pe profit datorat atât trimestrial, cât și anual.

Conform balanței de verificare la data de 31.12.2008, impozitul pe profit evidențiat și calculat de societate este în sumă de, iar conform declarației anuale 101 nr., societatea a declarat impozit pe profit de plată în sumă de

Astfel, organele fiscale au stabilit suplimentar o diferență în sumă de

De asemenea, organele fiscale au constatat calcularea eronată a impozitului pe profit la data de 31.12.2008, mai puțin cu, astfel:

Impozit pe profit rezultat la 31.12.2008 = * 16% = lei

Impozit pe profit calculat de societate =

Diferență stabilită în plus =

În consecință, **pentru anul 2008**, organele fiscale au stabilit suplimentar un **impozit pe profit în sumă de ($\dots\dots\dots + \dots\dots\dots$)**.

Pentru neahitarea la scadență a impozitului pe profit în sumă de, s-au calculat a **majorări de întârziere în sumă de lei (din care petenta contestă suma de) și penalități de întârziere în sumă de**

În contestația formulată societatea afirmă că pentru anul 2008, a declarat un impozit pe profit în sumă de (prin declarația 101 nr.) și că, la

recalcularea impozitului pe profit prin decizia de impunere nu s-a avut în vedere faptul că societatea nu a înregistrat corect descărcarea de gestiune pentru materia primă care a intrat în raporturile de producție, așa după cum rezultă din registrul de gater, fapt de care s-a ținut cont doar la calcularea și declararea impozitului pe profit prin declarația 101 nr.

Invocă prevederile art. 6 alin. 1, art. 7 alin. 3 și art. 12 alin. 2 din Legea nr. 82/1991 și susține că pct. 1 din decizia de impunere este lipsit de temei legal și solicită anularea **debitului în sumă de**, **a majorărilor de întârziere în sumă de** și **a penalităților de întârziere în sumă de**

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19** din Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 19

“Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, sumă din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

- Referitor la aplicarea prevederilor legale mai sus menționate, în HG nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, la **pct. 12** se precizează că:

“Norme metodologice:

12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, se iau în considerare și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor. Din diferența

rezultată care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.

Din aceste texte de lege rezultă că sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

- În ceea ce privește depunerea declarațiilor de impozit pe profit, precum și plata impozitului, la **art. 35** din Codul fiscal, modificat, se stipulează că:

ART. 35

“Depunerea declarațiilor de impozit pe profit

[...]

(3) Contribuabilii sunt răspunzători pentru calculul impozitului pe profit”.

Din aceste prevederi legale se reține că, în ceea ce privește calculul și declararea impozitului pe profit, contribuabilii sunt răspunzători pentru calculul acestuia.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că societatea nu a declarat corect impozitul pe profit datorat atât trimestrial, cât și anual. Conform declarației anuale 101 nr., societatea a declarat impozit pe profit de plată în sumă de, iar conform evidenței contribuabilului și bilanței de verificare la 31.12.2008, impozitul pe profit este în sumă de

Astfel, organele fiscale au stabilit suplimentar o diferență în sumă de

De asemenea, organele fiscale au constatat calcularea eronată a impozitului pe profit la data de 31.12.2008, mai puțin cu, astfel:

Impozit pe profit rezultat la 31.12.2008 =*16% = lei

Impozit pe profit calculat de societate =

Diferență stabilită în plus =

Având în vedere că societatea nu a declarat și nu a calculat corect impozitul pe profit aferent anului 2008, așa cum avea obligația prevăzută de lege, organele fiscale au recalculat acest impozit și au stabilit suplimentar diferența în sumă de

În contestația formulată, **societatea susține că**, pentru anul 2008, a declarat un impozit pe profit în sumă de (prin declarația 101 nr.) și că, la recalcularea impozitului pe profit prin decizia de impunere nu s-a avut în vedere faptul că societatea nu a înregistrat corect descărcarea de gestiune pentru materia primă care a intrat în raporturile de producție, așa după cum rezultă din registrul de gater, fapt de care s-a ținut cont doar la calcularea și declararea impozitului pe profit prin declarația 101 nr., fără a face dovada cu documente că nu a înregistrat

corect descărcarea de gestiune pentru materia primă care a intrat în raporturile de producție.

- Potrivit prevederilor **art. 209** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată,

ART. 206

„Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]”.

- Conform prevederilor **art. 65** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Din prevederile legale menționate se reține că sarcina probei revine contribuabilului.

De asemenea, rezultă că, în contestație, petentul trebuie să menționeze dovezile pe care se întemeiază.

Din documentele existente la dosar rezultă că societatea nu a depus nici un document în susținerea cauzei.

Potrivit doctrinei, de reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art. 1169 din Codul civil unde se precizează că „cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească”. Acest articol nu a fost abrogat, fiind în prezent în vigoare, conform art. 230 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere prevederile legale invocate și ținând cont de faptul că societatea nu vine cu documente care să demonstreze susținerile sale și care să combată constatările organelor de inspecție fiscală, **urmează a se repinge contestația privind suma de, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2008, ca neîntemeiată și nesusținută cu documente.**

Deoarece pentru impozitul pe profit stabilit suplimentar aferent anului 2008 în sumă de, care a generat accesoriile în sumă de lei, s-a dispus respingerea contestației **ca neîntemeiată și nesusținută cu documente**, faptul că prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, **rezultă că societatea datorează și accesoriile în sumă de lei, reprezentând majorări de întârziere în sumă de și penalități de întârziere în sumă de, aferente TVA, conform principiului de drept „accesorium sequitur principale” (accesoriul urmează principalul).**

2. Referitor la suma de, din care (.....+.....) impozit pe profit aferent anului 2009, majorări de întârziere în sumă de și penalitățile de întârziere în sumă de, stabilite suplimentar prin Decizia de impunere nr.

În fapt, din documentele existente la dosarul cauzei, se reține că, **pentru anul 2009**, organele de inspecție au constatat că societatea a declarat un impozit pe profit în sumă de

În urma verificării efectuate, organele de inspecție fiscală au stabilit pentru anul 2009 un **impozit pe profit suplimentar de**, constatând că societatea a majorat în mod nejustificat cheltuielile cu mărfurile vândute la data de 30.06.2009 cu suma de, ca urmare a descărcării eronate a mărfurilor vândute, diminuându-se astfel profitul impozabil aferent anului 2009 cu această sumă.

Față de constatările organelor de inspecție fiscală, rezultă că, pentru anul 2009, societatea datorează un **impozit pe profit de** (..... declarat de societate + stabilit suplimentar de organele de inspecție fiscală).

Pentru impozitul stabilit suplimentar la verificarea efectuată, în sumă de, organele de inspecție au stabilit **majorări de întârziere în sumă de** (din care petenta contestă suma de) **și penalități de întârziere în sumă de**

Contestatorul, prin cererea formulată, pentru anul 2009, contestă:

- **impozitul pe profit în sumă de**, stabilit suplimentar prin neadmiterea la deducere a cheltuielilor cu mărfurile descărcate din gestiune în sumă de, motivând că descărcarea din gestiune s-a făcut corect, întrucât a vândut atât chereștea produsă de societate, cât și chereștea cumpărată în vederea revânzării;

Pentru impozitul pe profit în sumă de societatea contestă **majorări de întârziere în sumă de și penalități de întârziere în sumă de**

- **impozitul pe profit în sumă de**, susținând că organele de inspecție fiscală **nu au diminuat** profitul impozabil pentru anul 2009 cu amortizarea înregistrată în plus în anul 2010, în sumă de

Rezultă că, pentru anul 2009, societatea consideră că datorează un **impozit pe profit de** (..... stabilit ca datorat de organele de control – stabilit suplimentar de organele de inspecție și considerat de societate ca nefiind datorat – considerat ca nedatorat, pe motiv că organele de inspecție nu au acordat dreptul la deducerea cheltuielilor cu amortizarea în sumă de, înregistrată în plus în anul 2010 și care trebuia avută în vedere în anul 2009).

Față de impozitul pe profit considerat de societate ca datorat pentru anul 2009, în sumă de, diferența de fiind considerată ca impozit pe profit nedatorat, rezultă că în primul rând petentul nu are în vedere că în anul 2009 erau aplicabile prevederile **art. 18 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, unde se stipulează că:

„Art. 18

Impozit minim [...]

(2) Contribuabilii, cu excepția celor prevăzuți la alin. (1), la art. 13 lit. c) - e), art. 15 și 38, în cazul cărora impozitul pe profit este mai mic decât suma impozitului minim pentru tranșa de venituri totale corespunzătoare, prevăzute la alin. (3), sunt obligați la plata impozitului la nivelul acestei sume.”

2.1. Referitor la suma de, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2009 în sumă de, aferent unei baze impozabile în sumă de, majorări de întârziere în sumă de și penalitățile de întârziere în sumă de, stabilită suplimentar prin Decizia de impunere nr., emisă de Activitatea de inspecție fiscală, cauza supusă soluționării este dacă societatea datorează impozitul aferent acestei sume, stabilită suplimentar ca urmare a descărcării în mod nejustificat a cheltuielilor cu mărfurile vândute, în condițiile în care societatea nu face dovada cu documente că descărcarea de gestiune a fost făcută corect și că la controlul efectuat organele fiscale nu au ținut cont de faptul că aceasta vindea atât chereștea produsă de societate, cât și chereștea cumpărată în vederea revânzării.

În fapt, în urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, pentru anul 2009, societatea a majorat în mod nejustificat cheltuielile cu mărfurile vândute la data de 30.06.2009 cu suma de, ca urmare a descărcării eronate a mărfurilor vândute, diminuându-se astfel baza impozabilă aferentă impozitului pe profit aferent anului 2009 cu această sumă.

În consecință, organele fiscale au stabilit suplimentar **o bază impozabilă pentru anul 2009 în sumă de**

Pentru neachitarea la scadență a impozitului pe profit în sumă de, s-aun calculat **majorări de întârziere în sumă de** (din care petenta contestă suma de) și **penalități de întârziere în sumă de**

Referitor la baza impozabilă în sumă de, stabilită suplimentar pentru anul 2009 de organele de inspecție fiscală, societatea susține că descărcarea de gestiune a fost făcută corect, în urma verificării făcute neținându-se cont de faptul că societatea vindea atât cherestea produsă de societate, cât și cherestea cumpărată în vederea revânzării.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19** din Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 19

“Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, sumă din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

- Referitor la aplicarea prevederilor legale mai sus menționate, în HG nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, la **pct. 12** se precizează că:

“Norme metodologice:

12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.[...]”

Din aceste prevederi legale se reține că veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, se iau în considerare și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor. Din diferența rezultată care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.

Rezultă că la calculul profitului impozabil se iau în considerare numai acele cheltuieli prevăzute de legea contabilității și de Codul fiscal și care sunt efectuate în scopul realizării de venituri.

- În ceea ce privește deductibilitatea cheltuielilor la calculul profitului impozabil, la **art. 21** din Codul fiscal se precizează că:

ART. 21

“Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare”.

[...]

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

[...]

f) cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor;

[...]”.

Din aceste texte de lege rezultă că sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

De asemenea, nu sunt deductibile din punct de vedere fiscal, cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, pentru anul 2009, societatea a majorat în mod nejustificat cheltuielile cu mărfurile vândute la data de 30.06.2009 cu suma de, ca urmare a descărcării eronate a mărfurilor vândute, diminuându-se astfel profitul impozabil aferent anului 2009 cu această sumă.

Societatea susține că descărcarea de gestiune a fost făcută corect, în urma verificării făcute neținându-se cont de faptul că societatea vindea atât cherestea produsă de societate, cât și cherestea cumpărată în vederea revânzării, dar nu anexează nici un document la contestația formulată, din care să rezulte că modul cum a efectuat descărcarea gestiunii de marfă, precum și faptul că are gestiune de produse finite, modul de descărcare a acesteia, conturile prin care s-a ținut evidența contabilă.

Așa după cum rezultă din prevederile legale menționate mai sus, pentru a avea dreptul la deducerea cheltuielilor la calculul profitului impozabil, societatea trebuie să facă dovada că acestea au fost efectuate în interesul afacerii și trebuie să dețină documente din care să rezulte realitatea și necesitatea efectuării acestora.

Simpla înregistrare în contabilitate a unor articole contabile privind descărcarea de gestiune, fără a avea la bază documente justificative, nu este permisă pentru acordarea dreptului de deducere a cheltuielilor.

Trebuie să se facă dovada realității și necesității efectuării acelor cheltuieli în interesul firmei și trebuie să aibă la bază documente justificative, lipsa acestora anulând dreptul la deducere.

- Conform **art. 6** din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la baza oricărei operațiuni efectuate în contabilitate stă un document care dobândește calitatea de document justificativ:

ART. 6

“(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Societatea nu anexează la contestația formulată documente prin care să facă dovada celor susținute, respectiv să demonstreze că descărcarea de gestiune a fost făcută corect și că societatea vindea atât cherestea produsă de societate, cât și cherestea cumpărată în vederea revânzării.

- Potrivit prevederilor **art. 209** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată,

ART. 206

„Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]”.

- Conform prevederilor **art. 65** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Din prevederile legale menționate se reține că sarcina probei revine contribuabilului.

De asemenea, rezultă că, în contestație, petentul trebuie să menționeze dovezile pe care se întemeiază.

Din documentele existente la dosar rezultă că societatea nu a depus nici un document în susținerea cauzei.

Potrivit doctrinei, de reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art. 1169 din Codul civil unde se precizează că „cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească”. Acest articol nu a fost abrogat, fiind în prezent în vigoare, conform art. 230 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere prevederile legale invocate și ținând cont de faptul că societatea nu face dovada cu documente că descărcarea de gestiune a fost făcută corect și că societatea vindea atât cherestea produsă de societate, cât și cherestea cumpărată în vederea revânzării, rezultă că în mod legal organele fiscale au stabilit suplimentar **un impozit pe profit în sumă de aferent anului 2009, drept pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația formulată cu privire la impozitul pe profit în sumă de, stabilit suplimentar de organele de inspecție fiscală.**

Deoarece pentru impozitul pe profit stabilit suplimentar aferent anului 2009 în sumă de, care a generat accesoriile în sumă de lei, s-a dispus respingerea contestației ca neîntemeiată și nesusținută cu documente, faptul că prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, **rezultă că societatea datorează și accesoriile în sumă de lei, reprezentând majorări de întârziere în sumă de și penalități de întârziere în sumă de, aferente TVA, conform principiului de drept „accessorium sequitur principale” (accesoriul urmează principalul).**

2.2. Referitor la suma de, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2009, cu care societatea consideră că organele de inspecție fiscală trebuiau să diminueze impozitul declarat, organul de soluționare competent este învestit să se pronunțe dacă societatea are dreptul la deducerea în anul 2009 a cheltuielilor cu amortizarea în sumă de, în condițiile în care susține că organele de inspecție le-a înregistrat dublu în anul 2010, fără să dea dreptul la deducerea acestora în anul 2009, dar nu depune documente care să demonstreze susținerile sale.

În fapt, în urma inspecției fiscale, organele fiscale au constatat majorarea cheltuielilor cu amortizarea mijloacelor fixe în perioada iunie-septembrie 2010 prin dublarea amortizării următoarelor mijloace fixe: gater și accesorii, motor trifazat, autotractor-2 buc., ifron, generator energie electrică în lunile iunie, septembrie și decembrie 2010, respectiv cu suma de pe trimestru, rezultând la data de 30 septembrie 2010 o cheltuială nejustificată cu amortizarea în sumă de, respectiv pentru trim. IV 2010 o cheltuială nejustificată cu amortizarea înregistrată în contul 6811 în sumă de, pentru care s-a stabilit impozit pe profit suplimentar aferent anului 2010 în sumă de (.....*16%) la 30 septembrie 2010 și (.....*16%) pentru trim. IV 2010.

Societatea susține că, în anul 2009, amortizarea a fost înregistrată mai puțin cu suma de, fapt care a condus la calcularea și achitarea unui impozit pe profit mai mare decât ar fi trebuit.

În consecință, societatea solicită diminuarea bazei impozabile aferente impozitului pe profit pentru anul 2009 cu suma de

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19** din Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 19

“Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, sumă din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

- Referitor la aplicarea prevederilor legale mai sus menționate, în HG nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, la **pct. 12** se precizează că:

“Norme metodologice:

12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare

veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.[...]”

Din aceste prevederi legale se reține că veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, se iau în considerare și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor. Din diferența rezultată care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.

Rezultă că la calculul profitului impozabil se iau în considerare numai acele cheltuieli prevăzute de legea contabilității și de Codul fiscal și care sunt efectuate în scopul realizării de venituri.

- În ceea ce privește deductibilitatea cheltuielilor cu amortizarea la calculul profitului impozabil, la **art. 21** din Codul fiscal se precizează că:

ART. 21

“Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare”.

[...]

(3) Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată:

[...]

i) amortizarea, în limita prevăzută la art. 24;

[...]”.

ART. 24

“Amortizarea fiscală

(1) Cheltuielile aferente achiziționării, producerii, construirii, asamblării, instalării sau îmbunătățirii mijloacelor fixe amortizabile se recuperează din punct de vedere fiscal prin deducerea amortizării potrivit prevederilor prezentului articol.

[...]

(6) Regimul de amortizare pentru un mijloc fix amortizabil se determină conform următoarelor reguli:

a) în cazul construcțiilor, se aplică metoda de amortizare liniară;

b) în cazul echipamentelor tehnologice, respectiv al mașinilor, uneltelor și instalațiilor, precum și pentru computere și echipamente periferice ale acestora, contribuabilul poate opta pentru metoda de amortizare liniară, degresivă sau accelerată;

c) în cazul oricărui alt mijloc fix amortizabil, contribuabilul poate opta pentru metoda de amortizare liniară sau degresivă.

[...]

(11) Amortizarea fiscală se calculează după cum urmează:

a) începând cu luna următoare celei în care mijlocul fix amortizabil se pune în funcțiune;
[...]"

Din aceste texte de lege rezultă că sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

De asemenea, sunt deductibile limitat, cheltuielile cu amortizarea, în limita stabilită la art. 24 din Codul fiscal, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune.

Totodată, se precizează că cheltuielile cu amortizarea sunt deductibile din punct de vedere fiscal, dar trebuie să respecte anumite reguli, respectiv se calculează cu luna următoare celei în care mijlocul fix amortizabil se pune în funcțiune și se determină prin aplicarea unei metode de amortizare.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că cheltuielile cu amortizarea mijloacelor fixe în perioada iunie-septembrie 2010 au fost majorate în mod nejustificat, prin dublarea amortizării următoarelor mijloace fixe: gater și accesorii, motor trifazat, autotractor-2 buc., ifron, generator energie electrică în lunile iunie, sptembrie și decembrie 2010, respectiv cu suma de pe trimestru, rezultând la data de 30 septembrie 2010 o cheltuială nejustificată cu amortizarea în sumă de, respectiv pentru trim. IV 2010 o cheltuială nejustificată cu amortizarea înregistrată în contul 6811 în sumă de, fapt care a dus la stabilirea de către organele fiscale a unui impozit pe profit suplimentar aferent anului 2010.

Societatea susține că acea sumă înregistrată în plus în anul 2010, este de fapt aferentă anului 2009 și solicită să i se ia în considerare la calculul profitului impozabil aferent anului 2009.

Așa după cum rezultă din prevederile legale menționate mai sus, pentru a avea dreptul la deducerea cheltuielilor cu amortizarea la calculul profitului impozabil, societatea trebuie să facă dovada că acestea au fost efectuate în interesul afacerii, să fie calculate după o anumită metodă de amortizare și să fie respectate anumite reguli prevăzute de Codul fiscal.

De asemenea, contribuabilul trebuie să dețină documente din care să rezulte că nu a calculat amortizarea în perioada respectivă și că avea acest drept.

- Conform **art. 6** din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la baza oricărei operațiuni efectuate în contabilitate stă un document care dobândește calitatea de document justificativ:

ART. 6

“(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Societatea nu anexează la contestația formulată documente prin care să facă dovada celor susținute, respectiv să demonstreze că nu a calculat amortizarea în perioada respectivă și că avea acest drept.

- Potrivit prevederilor **art. 209** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată,

ART. 206

„Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]”.

- Conform prevederilor **art. 65** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Din prevederile legale menționate se reține că sarcina probei revine contribuabilului.

De asemenea, rezultă că, în contestație, petentul trebuie să menționeze dovezile pe care se întemeiază.

Din documentele existente la dosar rezultă că societatea nu a depus nici un document în susținerea cauzei.

Potrivit doctrinei, de reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art. 1169 din Codul civil unde se precizează că „cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească”. Acest articol nu a fost abrogat, fiind în prezent în vigoare, conform art. 230 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal ale acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Din documentele existente la dosarul cauzei, rezultă că organele fiscale aduc precizări cu privire la suma de, solicitată de societate să fie luată în considerare la calculul profitului impozabil aferent anului 2009, menționând că:

„Din verificarea efectuată s-a constatat că în anul 2009 cheltuiala cu amortizarea mijloacelor fixe a fost înregistrată în contabilitate, după cum rezultă din registrul imobilizărilor anexat. Anexăm, de asemenea, copie după bilanța de verificare la 31 dec 2009 din care rezultă acest fapt”.

Analizând aceste documente, rezultă că în anul 2009 societatea a calculat amortizarea mijloacelor fixe.

Precizăm, de asemenea, că impozitul în sumă de, calculat de contestatoare prin aplicarea procentului de 16% asupra bazei de, nu este corect calculat, întrucât în anul 2009 se datora impozitul minim, în situația în care impozitul calculat era mai mic decât cel minim.

Având în vedere prevederile legale invocate și ținând cont de faptul că societatea nu face dovada cu documente că nu a calculat amortizarea în sumă de în anul 2009, că avea acest drept și că organele fiscale nu au luat în considerare suma respectivă la calculul profitului impozabil, **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuținută cu documente solicitarea contestatoarei de a se diminua baza impozabilă cu suma de și implicit a impozitului pe profit aferent anului 2009 cu suma de**

3. Referitor la suma de, din care impozit pe profit aferent perioadei 01.01.-30.09.2010, majorări de întârziere în sumă de și penalitățile de întârziere în sumă de, stabilite suplimentar prin Decizia de impunere nr., emisă de Activitatea de inspecție fiscală, cauza supusă soluționării este dacă societatea datorează această sumă, ca urmare a calculării și declarării eronate a impozitului pe profit aferent anului 2010, în condițiile în care societatea nu face dovada cu documente că a calculat și declarat corect acest impozit.

În fapt, pentru anul 2010, în urma inspecției fiscale, organele de control au stabilit suplimentar un impozit pe profit în sumă de lei, formată din următoarele sume:

- aferentă perioadei 01.01-30.09.2010;
- aferentă perioadei 01.10.-31.12.2010.

Suma de a rezultat ca diferență dintre suma de (profit calculat de societate în sumă de + profit impozabil suplimentar în sumă de

..... aferent neadmiterii la deducere a cheltuielilor cu amortizarea = lei x 16% =) și suma de, reprezentând impozit pe profit declarat de societate.

Suma de cuprinde următoarele sume:

-, rezultată în urma respingerii la deducere a cheltuielilor cu amortizarea în sumă de
-, reprezentând impozit pe profit nedeclarat.

Din actul de control atacat rezultă că, pentru perioada ianuarie 2010 – septembrie 2010, s-a constatat o diferență de impozit pe profit nedeclarată de societate de, sumă contestată de societate, dar în urma recalculării impozitului pe profit, având în vedere toate constatările inspecției fiscale și a faptului că în perioada ianuarie 2010 – septembrie 2010 impozitul pe profit s-a calculat pe baza impozitului minim, a rezultat că impozitul nedeclarat este de, sumă ce a fost stabilită suplimentar de organele de inspecție fiscală, și nu de

Se reține că, din impozitul pe profit de contestat de societate, prin decizia de impunere s-a stabilit suplimentar un impozit de și nu de, așa cum consideră contestatorul.

Pentru suma de, impozit pe profit stabilit suplimentar și neachitat la scadență, s-au calculat majorări de întârziere în sumă de lei (din care societatea contestă suma de) și penalități de întârziere în sumă de

Referitor la debitul în sumă de, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar prin decizia de impunere, petenta menționează că la stabilirea acestuia prin verificarea efectuată s-a avut în vedere doar balanța de verificare fără a se avea în vedere calcularea corectă a profitului impozabil și a impozitului pe profit aferent. Face precizarea că dacă s-ar fi urmărit modul de calculare și declarare a impozitului pe profit aferent perioadei fiscale 01.01-30.09.2010 s-ar fi observat că impozitul pe profit aferent acestei perioade era în sumă de, însă cum impozitul minim obligatoriu era în sumă de, acesta din urmă ar fi fost debitul care ar fi trebuit să rămână în plată la acest debit, urmând sau nu să se calculeze majorări și penalități de întârziere.

Societatea nu face însă dovada celor susținute cu documente.

În consecință, societatea solicită să se constate că pct. 3.1.1 din decizia de impunere este lipsit de temei legal și să se dispună anularea **debitului în sumă de**, **a majorărilor de întârziere în sumă de** și **a penalităților de întârziere în sumă de**

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 19
“Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare. [...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, sumă din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

- Referitor la aplicarea prevederilor legale mai sus menționate, în HG nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, la **pct. 12** se precizează că:

“Norme metodologice:

12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, se iau în considerare și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor. Din diferența rezultată care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.

- În ceea ce privește depunerea declarațiilor de impozit pe profit, precum și plata impozitului, la **art. 35** din Codul fiscal, modificat, se stipulează că:

ART. 35

“Depunerea declarațiilor de impozit pe profit

(1) Contribuabilii au obligația să depună o declarație anuală de impozit pe profit până la data de 15 aprilie inclusiv a anului următor.

(2) * Abrogat**

(3) Contribuabilii sunt răspunzători pentru calculul impozitului pe profit”.

Din aceste prevederi legale se reține că, pentru declararea și calculul corect al impozitului pe profit, răspunzători sunt contribuabilii pentru calculul impozitului pe profit, conform prevederilor legale menționate.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, pentru perioada 01.01.-30.09.2010, din verificarea modului de declarare a impozitului pe profit prin formularul 100, s-a constatat că societatea a declarat până la data de 25.10.2010 impozit de plată în sumă de Organele fiscale au constatat declararea eronată a impozitului pe profit datorat pentru perioada 01.01.-30.09.2010, respectiv cu suma de, ca urmare a întocmirii eronate de declarației anuale 101 nr. PDF-....., prin înscrierea la rubrica „Plăți anticipate în contul impozitului pe profit declarate trimestrial prin formularul 100”, rd. 5, a impozitului pe profit în sumă de și nu a impozitului pe profit declarat în sumă de prin formularul 100.

Astfel, organele de inspecție fiscală au constatat că pentru total perioadă ianuarie-septembrie 2010, societatea a declarat un impozit pe profit în sumă de, iar impozitul minim pentru perioada respectivă era de, rezultând o diferență de impozit nedeclarat de

În urma recalculării impozitului pe profit, având în vedere toate constatările inspecției fiscale și a faptului că în perioada ianuarie 2010 – septembrie 2010 impozitul pe profit s-a calculat pe baza impozitului minim, a rezultat că impozitul nedeclarat este de, sumă ce a fost stabilită suplimentar de organele de inspecție fiscală

În consecință, pentru perioada 01.01.-30.09.2010, organele fiscale au stabilit suplimentar o diferență de impozit pe profit nedeclarată în sumă de

Având în vedere că societatea nu a declarat și nu a calculat corect impozitul pe profit aferent anului 2010, așa cum avea obligația prevăzută de lege, rezultă că în mod legal organele fiscale au recalculat acest impozit și au stabilit suplimentar diferența în sumă de

În contestația formulată, **societatea susține că**, pentru anul 2010, a declarat corect impozitul pe profit în sumă de (prin declarația 101 nr.), dar nu anexează nici un document în acest pentru a face dovada afirmațiilor sale.

- Potrivit prevederilor **art. 209** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată,

ART. 206

„Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]”.

- Conform prevederilor **art. 65** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Din prevederile legale menționate se reține că sarcina probei revine contribuabilului.

De asemenea, rezultă că, în contestație, petentul trebuie să menționeze dovezile pe care se întemeiază.

Din documentele existente la dosar rezultă că societatea nu a depus nici un document în susținerea cauzei.

Potrivit doctrinei, de reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art. 1169 din Codul civil unde se precizează că „cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească”. Acest articol nu a fost abrogat, fiind în prezent în vigoare, conform art. 230 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal ale acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere prevederile legale invocate și ținând cont de faptul că societatea nu face dovada cu documente că a calculat și declarat corect impozitul pe profit aferent anului 2010, rezultă că în mod legal organele fiscale au recalculat **impozitul pe profit aferent anului 2010** și au stabilit suplimentar diferența **în sumă de, ca fiind nedeclarată, drept pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

Deoarece pentru impozitul pe profit stabilit suplimentar aferent anului 2010 în sumă de, care a generat accesoriile în sumă de lei, s-a dispus respingerea contestației ca neîntemeiată și nesusținută cu documente, faptul că prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, **rezultă că societatea datorează și accesoriile în sumă de lei, reprezentând majorări de întârziere în sumă de și penalități de întârziere în sumă de**

....., aferente TVA, conform principiului de drept „accessorium sequitur principale” (accessoriul urmează principalul).

4. Referitor la suma de lei, din care impozit pe profit aferent anului 2011, majorări de întârziere în sumă de lei și penalitățile de întârziere în sumă de lei, stabilite suplimentar prin Decizia de impunere nr., emisă de Activitatea de inspecție fiscală, cauza supusă soluționării este dacă societatea datorează această sumă, ca urmare a neadmiterii la deducere a cheltuielilor cu achiziția unei autoutilitare în luna decembrie 2011 pe motiv că recuperarea valorii se face pe calea amortizării, în condițiile în care societatea afirmă că autoutilitara nu este nouă cum au considerat organele fiscale, iar recuperarea valorii de intrare se face pe durata de funcționare rămasă, dar nu depune documente din care să rezulte vechimea mașinii și durata de funcționare rămasă.

În fapt, în urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, în luna decembrie 2011, societatea achiziționează o autoutilitară la prețul de, vânzător, în calitate de asociat unic al societății, în baza unui contract de vânzare-cumpărare.

Organele fiscale fac precizarea că acest mijloc de transport a fost înregistrat în contabilitate prin articolul contabil 213.03 = 404 cu suma de, concomitent cu înregistrarea acestuia pe cheltuieli prin articolul contabil 6583 = 213.03 cu suma de, diminuându-se profitul impozabil la data de 31.12.2011 cu această sumă.

Întrucât durata de amortizare a acestui mijloc de transport este cuprinsă între 4 și 8 ani, iar amortizarea trebuia calculată începând cu data de 01.01.2012, organele de inspecție fiscală au stabilit o perioadă de amortizare de 4 ani.

Organele fiscale au acordat dreptul de deducere pentru suma de lei ($...../4 \times 12 = \times 6$ luni), reprezentând amortizarea aferentă perioadei ianuarie-iunie 2012, rezultând o diferență nedeductibilă pentru anul 2011 în sumă de lei, pentru care s-a stabilit impozit pe profit în sumă de ($..... \times 16\%$).

Pentru neachitarea la scadență a impozitului pe profit în sumă de, s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de lei și penalități de întârziere în sumă de lei.**

Referitor la debitul în sumă de, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar, societatea susține că s-a avut în vedere achiziționarea unei autoutilitare marca cu valoarea de intrare de cu anul punerii în circulație 2000. Societatea face mențiunea că, prin decizia de impunere s-a considerat achiziționarea mijlocului de transport ca și cum ar fi fost nou și nici nu se cunosc datele de identificare ale acestuia (data punerii în folosință, durata de utilizare rămasă), dar în realitate, mașina are anul punerii în circulație 2000.

Invocă prevederile cap. III pct. 3 din HG 2319/2004 și în consecință, solicită anularea **debitului în sumă de, a majorărilor de întârziere în sumă delei și a penalităților de întârziere în sumă de lei**, întrucât le consideră nejustificate.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19** din Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 19

“Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare. [...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, sumă din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

- Referitor la aplicarea prevederilor legale mai sus menționate, în HG nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, la **pct. 12** se precizează că:

“Norme metodologice:

12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.[...]”

Din aceste prevederi legale se reține că veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, se iau în considerare și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor. Din diferența rezultată care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.

Rezultă că la calculul profitului impozabil se iau în considerare numai acele cheltuieli prevăzute de legea contabilității și de Codul fiscal și care sunt efectuate în scopul realizării de venituri.

- În ceea ce privește deductibilitatea cheltuielilor cu amortizarea la calculul profitului impozabil, la **art. 21 și art. 24** din Codul fiscal se precizează că:

ART. 21

“Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare”.

[...]

(3) Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată:

[...]

i) amortizarea, în limita prevăzută la art. 24;

[...]”.

ART. 24

“Amortizarea fiscală

(1) Cheltuielile aferente achiziționării, producerii, construirii, asamblării, instalării sau îmbunătățirii mijloacelor fixe amortizabile se recuperează din punct de vedere fiscal prin deducerea amortizării potrivit prevederilor prezentului articol.

[...]

(6) Regimul de amortizare pentru un mijloc fix amortizabil se determină conform următoarelor reguli:

[...]

c) în cazul oricărui alt mijloc fix amortizabil, contribuabilul poate opta pentru metoda de amortizare liniară sau degresivă.

(7) În cazul metodei de amortizare liniară, amortizarea se stabilește prin aplicarea cotei de amortizare liniară la valoarea fiscală de la data intrării în patrimoniul contribuabilului a mijlocului fix amortizabil.

(8) În cazul metodei de amortizare degresivă, amortizarea se calculează prin multiplicarea cotelor de amortizare liniară cu unul dintre coeficienții următori:

a) 1,5, dacă durata normală de utilizare a mijlocului fix amortizabil este între 2 și 5 ani;

b) 2,0, dacă durata normală de utilizare a mijlocului fix amortizabil este între 5 și 10 ani;

c) 2,5, dacă durata normală de utilizare a mijlocului fix amortizabil este mai mare de 10 ani.

[...]

(11) Amortizarea fiscală se calculează după cum urmează:

a) începând cu luna următoare celei în care mijlocul fix amortizabil se pune în funcțiune;

[...]

(19) Ministerul Finanțelor Publice elaborează normele privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe”.

Din aceste texte de lege rezultă că cheltuielile cu amortizarea sunt deductibile din punct de vedere fiscal, dar trebuie să respecte anumite reguli,

respectiv să se calculeze începând cu luna următoare celei în care mijlocul fix amortizabil se pune în funcțiune și să se determine prin aplicarea unei metode de amortizare, pe baza duratelor normale de funcționare prevăzute de lege.

În situația unui mijloc de transport, care reprezintă un mijloc fix amortizabil, altul decât construcție sau echipament tehnologic, se aplică metoda de amortizare liniară sau degresivă.

În cazul metodei de amortizare liniară, amortizarea se stabilește prin aplicarea cotei de amortizare liniară la valoarea fiscală de la data intrării în patrimoniul contribuabilului a mijlocului fix amortizabil.

Așa după cum rezultă din prevederile legale citate mai sus, amortizarea liniară sau degresivă pentru un autoturism se calculează având la bază valoarea fiscală de la data intrării în patrimoniul contribuabilului a mijlocului fix amortizabil.

Pentru achiziția efectuată de societate se aplică una din cele două metode de amortizare la calculul cărora se ia ca bază valoarea fiscală de intrare și durata normală de amortizare prevăzută de lege.

- Sunt aplicabile în acest sens prevederile Hotărârii Guvernului nr. 2139 din 30 noiembrie 2004 pentru aprobarea Catalogului privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe, unde în **Anexa 1A** se precizează că:

“ANEXA 1

CATALOGUL

privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe

I. Dispoziții generale

[...]

2. Durata normală de funcționare reprezintă durata de utilizare în care se recuperează, din punct de vedere fiscal valoarea de intrare a mijloacelor fixe pe calea amortizării. În consecință, durata normală de funcționare este mai redusă decât durata de viață fizică a mijlocului fix respectiv.

[...]

III. Alte precizări

[...]

3. În cazul mijloacelor fixe achiziționate cu durata normală de utilizare neconsumată, pentru care se cunosc datele de identificare (data punerii în funcțiune, durata normală de utilizare rămasă), recuperarea valorii de intrare se face pe durata normală de funcționare rămasă.

În cazul mijloacelor fixe achiziționate cu durata normală de funcționare expirată sau pentru care nu se cunosc datele de identificare, durata normală de funcționare se stabilește de către o comisie tehnică sau expert tehnic independent.

[...]

CATALOGUL PRIVIND CLASIFICAREA ȘI DURATELE NORMALE DE FUNCȚIONARE A MIJLOACELOR FIXE

CODUL DE CLASIFICARE	DENUMIREA ACTIVELOR FIXE	DURATE NORMALE DE FUNCȚIONARE - ANI -
0	1	2
2.3.2.2.	Mijloace de transport auto, pentru mărfuri.	
2.3.2.2.1.	- autocamioane și autocamionete cu platformă fixă, autofurgonete, autofurgoane și autodube de capacitate până la 4,5 t exclusiv.	4 - 6
2.3.2.2.2.	- autocamioane, autodube și autofurgoane cu platformă fixă, cu capacitatea de și peste 4,5 t;	4 - 8
2.3.2.2.3.	- autocamioane cu platformă basculantă și dumpere; - autocisterne; - autoizoterme și autofrigorifere.	4 - 6

Așa după cum rezultă din prevederile legale mai sus citate, durata normală de funcționare reprezintă durata de utilizare în care se recuperează, din punct de vedere fiscal valoarea de intrare a mijloacelor fixe pe calea amortizării.

De asemenea, din textele de lege menționate, se reține că, în cazul mijloacelor fixe achiziționate cu durata normală de utilizare neconsumată, pentru care se cunosc datele de identificare (data punerii în funcțiune, durata normală de utilizare rămasă), recuperarea valorii de intrare se face pe durata normală de funcționare rămasă.

Totodată, în cazul mijloacelor fixe achiziționate cu durata normală de funcționare expirată sau pentru care nu se cunosc datele de identificare, durata normală de funcționare se stabilește de către o comisie tehnică sau expert tehnic independent.

În ceea ce privește clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe-mijloace de transport auto, pentru mărfuri, din prevederile legale mai sus citate rezultă că acestea au o durată normală de funcționare cuprinsă între 4 și 8 ani.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în luna decembrie 2011, societatea achiziționează o autoutilitară la prețul de, vânzător, în calitate de asociat unic al societății, în baza unui contract de vânzare-cumpărare.

Deoarece acest mijloc de transport a fost înregistrat în contabilitate prin articolul contabil 213.03 = 404 cu suma de, concomitent cu înregistrarea acestuia pe cheltuieli prin articolul contabil 6583 = 213.03 cu suma de și ținând cont de faptul că nici la inspecția fiscală efectuată și nici prin contestația formulată, societatea nu face dovada cu documente că se cunosc datele de identificare (data punerii în funcțiune, durata normală de utilizare rămasă), rezultă că în mod legal organele fiscale au recalculat profitul impozabil al societății prin neadmiterea la

deducere a sumei de lei (valoare achiziție-valoare amortizare pe perioada ianuarie – iunie 2012 de lei).

Organele fiscale au luat în considerare durata minimă de funcționare de 4 ani prevăzută de lege.

Conform prevederilor **art. 6** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, organele fiscale au dreptul de a-și exercita dreptul de apreciere pentru determinarea relevanței stărilor de fapt fiscale:

ART. 6

“Exercitarea dreptului de apreciere

Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză”.

Societatea susține că mijlocul de transport are anul punerii în circulație 2000, dar nu depune documente din care să rezulte data punerii în funcțiune și durata normală de utilizare rămasă.

- Potrivit prevederilor **art. 209** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată,

ART. 206

„Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]”.

- Conform prevederilor **art. 65** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Din prevederile legale menționate se reține că sarcina probei revine contribuabilului.

De asemenea, rezultă că, în contestație, petentul trebuie să menționeze dovezile pe care se întemeiază.

Din documentele existente la dosar rezultă că societatea nu a depus nici un document în susținerea cauzei.

Potrivit doctrinei, de reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art. 1169 din Codul civil unde se precizează că „cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească”. Acest articol nu a fost abrogat, fiind în prezent în vigoare, conform art. 230 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere prevederile legale citate, și faptul că societatea a achiziționat un mijloc de transport pe care l-a înregistrat direct pe cheltuieli în luna achiziționării, fără a recupera valoarea acestuia pe calea amortizării, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere cheltuielile în sumă de lei și au stabilit suplimentar un impozit pe profit aferent anului 2011 în sumă de, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația formulată cu privire la suma de, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2011.**

Deoarece pentru impozitul pe profit stabilit suplimentar aferent anului 2011 în sumă de, care a generat accesoriile în sumă de lei, s-a dispus respingerea contestației ca neîntemeiată și nesusținută cu documente, faptul că prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, **rezultă că societatea datorează și accesoriile în sumă de lei, reprezentând majorări de întârziere în sumă de lei și penalități de întârziere în sumă de lei, aferente TVA, conform principiului de drept „accessorium sequitur principale” (accesoriul urmează principalul).**

5. Referitor la suma de, din care TVA, majorări de întârziere în sumă de și penalitățile de întârziere în sumă de, stabilite suplimentar prin Decizia de impunere nr., emisă de Activitatea de inspecție fiscală, cauza supusă soluționării este dacă societatea datorează această sumă, în condițiile în care organele fiscale au constatat că societatea datorează suplimentar TVA în sumă de (rezultată ca diferență dintre TVA colectată în sumă de și TVA deductibilă în sumă de) aferentă achiziției intracomunitare a unui autoturism, în condițiile în care petenta afirmă că beneficiază de excepțiile prevăzute de art. 145¹ din Codul fiscal, dar nu face dovada celor susținute cu documente.

În fapt, în urma verificării efectuate, organele fiscale au constatat că, în luna iunie 2012, societatea a achiziționat un autoturism, având o greutate de kg conform facturii nr., în valoare deEURO (..... lei), furnizor din Germania, CUI Acest mijloc de transport a fost înregistrat în evidența contabilă prin articolul contabil 2133=404 fără a calcula TVA conform art. 145¹ din Codul fiscal.

Organele fiscale au constatat că, societatea nu are dreptul la deducerea TVA aferentă achiziției intracomunitare efectuată, dar are obligația colectării TVA aferentă tranzacției respective și a stabilit suplimentar în sarcina societății **suma de, reprezentând TVA = TVA colectată - TVA deductibilă (..... *50%).**

În urma verificării efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea nu a înregistrat TVA colectată în sumă de pentru autoturismul achiziționat din spațiu comunitar și nici nu a dedus TVA pentru care îndeplinește condițiile prevăzute de lege pentru deducerea acesteia.

Întrucât în cazul autovehiculelor rutiere motorizate contribuabilii au dreptul la deducerea doar a 50% din TVA deductibilă și întrucât societatea nu a demonstrat că vehiculul se încadrează la excepțiile prevăzute la art. 145¹ pentru care poate deduce integral TVA, organele de inspecție nu au acordat dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată în sumă de (..... x 50%).

Pentru neachitarea la scadență a TVA în sumă de, s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de și penalitățile de întârziere în sumă de**

Referitor la TVA în sumă de, societatea menționează că, în data de 25.06.2012, a achiziționat un autoturism marca cu factura pentru care, în conformitate cu prevederile art. 145¹ alin. 1 i s-a limitat dreptul de deducere a TVA, în sensul că a devenit taxă nerecuperabilă. Petenta susține că nu s-a ținut cont de excepțiile de la acest articol din care rezultă că pentru autoturismele menționate utilizate în mod exclusiv de agenții de vânzări, precum și pentru transportul angajaților la și de la locul de muncă, societatea are dreptul la deducerea TVA. Societatea motivează că șoferul este angajat pe postul de agent de vânzări, iar cu acel autoturism sunt transportați și angajații la și de la locul de exploatare a masei lemnoase adjudecate prin licitațiile organizate de RNP-Direcția

În consecință, solicită **anularea debitului în sumă de, a majorărilor de întârziere cu suma de și a penalităților de întârziere în sumă de**

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 126 alin. 3** din Codul fiscal, modificat, unde se precizează că:

ART. 126

„Operațiuni impozabile

[...]

(3) Sunt, de asemenea, operațiuni impozabile și următoarele operațiuni efectuate cu plată, pentru care locul este considerat a fi în România, potrivit art. 132¹:

a) o achiziție intracomunitară de bunuri, altele decât mijloace de transport noi sau produse accizabile, efectuată de o persoană impozabilă ce acționează ca atare sau de o persoană juridică neimpozabilă, care nu beneficiază de derogarea prevăzută la alin. (4), care urmează unei livrări intracomunitare efectuate în afara României de către o persoană impozabilă ce acționează ca atare și care nu este considerată întreprindere mică în statul său membru, și careia nu i se aplică prevederile art. 132 alin. (1) lit. b) cu privire la livrările de bunuri care fac obiectul unei instalări sau unui montaj sau ale art. 132 alin. 2) cu privire la vânzările la distanță;
[...].”

Din aceste prevederi legale se reține că, din punctul de vedere al TVA, achizițiile intracomunitare de bunuri sunt considerate operațiuni impozabile efectuate cu plată, pentru care locul este considerat a fi în România.

- În ceea ce privește operațiunile cuprinse în sfera de aplicare a taxei, la **art. 130¹** din același act normativ se precizează că:

CAPITOLUL IV

“Operațiuni cuprinse în sfera de aplicare a taxei

ART. 130¹

Achizițiile intracomunitare de bunuri

(1) Se consideră achiziție intracomunitară de bunuri obținerea dreptului de a dispune, ca și un proprietar, de bunuri mobile corporale expediate sau transportate la destinația indicată de cumpărător, de către furnizor, de către cumpărător sau de către altă persoană, în contul furnizorului sau al cumpărătorului, către un stat membru, altul decât cel de plecare a transportului sau de expediere a bunurilor.[...]”

- Referitor la locul achiziției intracomunitare de bunuri, la **art. 132¹** din Codul fiscal, modificat, se face mențiunea:

CAPITOLUL V

“Locul operațiunilor cuprinse în sfera de aplicare a taxei

ART. 132¹

Locul achiziției intracomunitare de bunuri

(1) Locul achiziției intracomunitare de bunuri se consideră a fi locul unde se găsesc bunurile în momentul în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor”.

Din textele de lege citate mai sus se reține că achiziția intracomunitară de bunuri este o operațiune cuprinsă în sfera de aplicare a taxei și reprezintă obținerea dreptului de a dispune, ca și un proprietar, de bunuri mobile corporale expediate sau transportate la destinația indicată de cumpărător, către un stat membru, altul decât cel de plecare a transportului sau de expediere a bunurilor.

Totodată, se consideră că locul achiziției intracomunitare de bunuri este locul unde se găsesc bunurile în momentul în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în luna iunie 2012, societatea a achiziționat un autoturism, având o greutate de kg conform facturii nr., în valoare de EURO (..... lei), furnizor din Germania, CUI

Rezultă că societatea a efectuat o achiziție intracomunitară de la un furnizor din Germania, bunul având drept destinație adresa societății din România.

Prin urmare, rezultă că achiziția respectivă este o achiziție intracomunitară pentru care locul livrării este în România, și constituie o operațiune efectuată cu plată, cuprinsă în sfera de aplicare a taxei, fiind impozabilă în România din punctul de vedere al TVA.

Rezultă astfel că pentru operațiunea efectuată de societate, impozitarea cu privire la TVA se efectuează în România.

• În ceea ce privește plata taxei la buget, la **art. 157** din Codul fiscal, modificat, se stipulează că:

ART. 157

“Plata taxei la buget

(1) Orice persoană trebuie să achite taxa de plată organelor fiscale până la data la care are obligația depunerii unuia dintre deconturile sau declarațiile prevăzute la art. 156² și 156³.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), persoana impozabilă înregistrată conform art. 153 va evidenția în decontul prevăzut la art. 156², atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă, în limitele și în condițiile stabilite la art. 145 - 147¹, taxa aferentă achizițiilor intracomunitare, bunurilor și serviciilor achiziționate în beneficiul său, pentru care respectiva persoană este obligată la plata taxei, în condițiile art. 150 alin. (2) - (6)”.

Din aceste texte de lege rezultă că persoana impozabilă care efectuează achiziții intracomunitare are obligația de a evidenția în decontul de TVA atât ca taxă colectată, cât și ca taxă deductibilă taxa aferentă achizițiilor intracomunitare.

Referitor la taxa colectată, pentru operațiunile taxabile din România, pentru care livrarea este realizată de persoană impozabilă care nu este stabilită și nu este înregistrată în România, persoana obligată la plata acesteia este persoana impozabilă stabilită în România și care este beneficiarul livrării de bunuri care a avut loc în România, fapt care rezultă din prevederile art. 150 alin. 6 din Codul fiscal:

ART. 150

“Persoana obligată la plata taxei pentru operațiunile taxabile din România

[...]

(6) În alte situații decât cele prevăzute la alin. (2) - (5), în cazul în care livrarea de bunuri/prestarea de servicii este realizată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în România sau nu este considerată a fi stabilită pentru respectivele livrări de bunuri/prestări de servicii pe teritoriul României conform prevederilor art. 125¹ alin. (2) și care nu este înregistrată în România conform art. 153, persoana obligată la plata taxei este persoana impozabilă ori persoana juridică neimpozabilă, stabilită în România sau nestabilită în România, dar înregistrată în România conform art. 153, care este beneficiar al unor livrări de bunuri/prestări de servicii care au loc în România, conform art. 132 sau 133”.

• În ceea ce privește TVA deductibilă sunt anumite limitări, prevăzute la art. 145¹ din Codul fiscal, unde se menționează că:

ART. 145¹

“Limitări speciale ale dreptului de deducere

(1) În cazul vehiculelor rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv transportului rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, se deduce 50% din taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor acestor vehicule și, respectiv, 50% din taxa aferentă achizițiilor de combustibil destinat utilizării pentru vehiculele care au aceleași caracteristici, aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile, cu excepția vehiculelor care se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

a) **vehiculele utilizate exclusiv pentru:** intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă;

b) **vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi;**

c) **vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane, instruirea de către școlile de șoferi, transmiterea folosinței în cadrul unui contract de leasing financiar sau operațional;**

d) vehiculele utilizate în scop comercial, respectiv în vederea revânzării.

(2) Prin achiziție de vehicule, în sensul alin. (1), se înțelege cumpărarea unui vehicul din România, importul sau achiziția intracomunitară a vehiculului”.

Din aceste prevederi legale rezultă că, în cazul achiziționării de vehicule rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv transportului rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depășească 3.500 kg și care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând și scaunul șoferului, cumpărătorul are dreptul la deducerea a 50% din taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor acestor vehicule, excepție de la aceste prevederi făcând vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenție, reparații, pază și protecție, curierat, transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității, precum și vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenți de vânzări și de agenți de recrutare a forței de muncă, vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi, vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată, inclusiv pentru închirierea către alte persoane, instruirea de către școlile de șoferi, transmiterea folosinței în cadrul unui contract de leasing financiar sau operațional, vehiculele utilizate în scop comercial, respectiv în vederea revânzării.

Rezultă că, în situația în care beneficiarul achizițiilor mai sus menționate are dreptul la deducerea a 50% din valoarea TVA, putând deduce integral TVA dacă vehiculul respectiv a fost achiziționat pentru a fi utilizat exclusiv pentru situațiile prevăzute la excepții.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că societatea a achiziționat de la un furnizor din Germania un autoturism în valoare de, având o greutate de kg conform facturii nr., în valoare de EURO (..... lei).

Analizând prevederile legale invocate la acest capăt de cerere, rezultă că pentru achizițiile intracomunitare de vehicule, pentru care locul livrării este considerat a fi în România, persoana care are obligația de a colecta TVA aferentă acestora este persoana impozabilă care efectuează acele achiziții intracomunitare, în cazul de față **S.C. S.R.L.**

Totodată, aceleași prevederi legale precizează că aceeași persoană impozabilă, respectiv S.C. S.R.L., este și cea care are dreptul la deducerea TVA, dar în proporție de 50 %.

Întrucât valoarea achiziției este de EURO (..... lei), rezultă că societatea avea obligația de a colecta TVA în sumă de (..... lei*24%) și dreptul la deducerea TVA în sumă de lei (..... lei *50%*24%).

Așa după cum rezultă din actul de control, societatea a evidențiat doar articolul contabil 2133”Mijloace de transport” = 401”Furnizori”, fără a opera și înregistrările aferente TVA, așa cum avea obligația legală.

Rezultă că în mod legal organele fiscale au stabilit suplimentar în sarcina societății suma de (..... TVA colectată – TVA deductibilă).

Referitor la susținerea petentei că se încadrează în excepțiile prevăzute de lege, respectiv că acel autoturism este achiziționat pentru transport de personal la și de la locul de desfășurare a activității (locul de exploatare a masei lemnoase adjudicate prin licitații) și că este un vehicul utilizat de un agent de vânzări și că depune în acest sens copie după contractul individual de muncă emis pe numele, din care rezultă că acesta este șofer pe acea mașină și agent de vânzări, **precizăm că nu ne însușim punctul de vedere al contestatoarei întrucât aceasta nu face dovada cu documente din care să rezulte cele afirmate, neaxexând nici măcar acel contract la care face referire.**

- Potrivit prevederilor **art. 209** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată,

ART. 206

„Forma și conținutul contestației

(1)Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]”.

- Conform prevederilor **art. 65** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Din prevederile legale menționate se reține că sarcina probei revine contribuabilului.

De asemenea, rezultă că, în contestație, petentul trebuie să menționeze dovezile pe care se întemeiază.

Din documentele existente la dosar rezultă că societatea nu a depus nici un document în susținerea cauzei.

Potrivit doctrinei, de reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regula tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art. 1169 din Codul civil unde se precizează că „cel ce face o

propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească”. Acest articol nu a fost abrigat, fiind în prezent în vigoare, conform art. 230 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal ale acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Având în vedere prevederile legale invocate și ținând cont de faptul că societatea nu face dovada cu documente că se încadrează în excepțiile prevăzute de lege, rezultă că în mod legal organele fiscale au stabilit suplimentar **TVA în sumă de aferentă achiziției autoturismului din Germania, drept pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuținută cu documente contestația formulată cu privire la această sumă.**

Deoarece pentru TVA stabilită suplimentar în sumă de, care a generat accesoriile în sumă de lei, s-a dispus respingerea contestației ca neîntemeiată și nesuținută cu documente, faptul că prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, **rezultă că societatea datorează și accesoriile în sumă de lei, reprezentând dobânzi de întârziere în sumă de și penalități de întârziere în sumă de, aferente TVA, conform principiului de drept „accesorium sequitur principale” (accesoriul urmează principalul).**

6. Referitor la suma de lei, reprezentând impozit pe profit în sumă de lei, majorări de întârziere în sumă de lei aferente impozitului pe profit, penalități de întârziere în sumă de lei aferente impozitului pe profit, majorări de întârziere în sumă de lei aferente TVA, cauza supusă soluționării este dacă DGFP Suceava se poate pronunța cu privire la această sumă contestată de societate, în condițiile în care suma respectivă nu a fost stabilită prin Decizia de impunere nr., emisă de Activitatea de inspecție fiscală.

În fapt, societatea formulează contestație cu privire la următoarele sume nestabilite prin actul de control:

- lei (..... contestat-..... stabilit prin actul de control) impozit pe profit aferent anului 2010;
- lei penalități de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând impozitul pe profit aferent anului 2010 (..... penalități contestate-..... stabilite prin actul de control);

- majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de aferent bazei impozabile în sumă de, nestabilită prin decizia de impunere contestată;
- penalități de întârziere aferente debitului în sumă de aferent bazei impozabile în sumă de, nestabilită prin decizia de impunere contestată;
- impozit pe profit aferent trim. IV 2010, nestabilit prin actul de control;
- majorări de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând impozit pe profit aferent trim. IV 2010, nestabilit prin actul de control;
- penalități de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând impozit pe profit aferent trim. IV 2010, nestabilit prin actul de control;
- lei (..... sumă contestată – lei sumă stabilită prin actul de control) majorări de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2011;
- lei (..... sumă contestată – lei sumă stabilită prin actul de control) penalități de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2011;
- lei (..... sumă contestată – sumă stabilită prin actul de control) majorări de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând TVA.

Din decizia de impunere contestată rezultă că aceste sume contestate nu au fost stabilite prin actul de control.

Prin decizia de impunere pentru plăți anticipate mai sus contestată, se face mențiunea că:

“[...] împotriva sumelor din prezenta decizie se poate face contestație, care se depune, în termen de 30 zile de la comunicare[...].”

În drept, art. 205 și art. 206 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, prevăd:

ART. 205

“[...]

(2) Este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia”.

ART. 206

„Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

a) datele de identificare a contestatorului;

b) obiectul contestației;

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia, precum și ștampila în cazul persoanelor juridice. Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii.

(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și măsurile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, cu excepția contestației împotriva refuzului nejustificat de emitere a actului administrativ fiscal.

(3) Contestația se depune la organul fiscal, respectiv vamal, al cărui act administrativ este atacat și nu este supusă taxelor de timbru”.

Din prevederile legale menționate rezultă că are dreptul la contestație numai cel care consideră că a fost lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal.

De asemenea, o contestație trebuie să cuprindă o serie de elemente printre care și obiectul acesteia, care constituie sumele înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat, și nicidecum alte sume.

• **Alin. 1 al art. 217 "Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale"** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de Procedură fiscală, republicată, prevede:

"Dacă organul de soluționare competent constată neîndeplinirea unei condiții procedurale, contestația va fi respinsă fără a se proceda la analiza pe fond a cauzei."

• **Pct. 11.1** din Ordinul președintelui ANAF nr. 2137 din 25 mai 2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, stipulează că:

„11. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 216 din Codul de procedură fiscală - Soluții asupra contestației

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

[...]

c) fiind fără obiect, în situația în care sumele și măsurile contestate nu au fost stabilite prin actul administrativ fiscal atacat sau dacă prin reluarea procedurii administrative, luându-se act de soluția pronunțată de instanța penală, se constată că cererea rămâne lipsită de obiect;

[...]”.

Din aceste prevederi legale se reține că, în situația în care sumele contestate nu sunt stabilite prin actul administrativ fiscal atacat, contestația se respinge ca fiind fără obiect.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că societatea a formulat contestație cu privire la suma de lei, nestabilită prin actul de control:

- lei (..... contestat-..... stabilit prin actul de control) impozit pe profit aferent anului 2010;

- lei penalități de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând impozitul pe profit aferent anului 2010 (..... penalități contestate-..... stabilite prin actul de control);
- majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de aferent bazei impozabile în sumă de, nestabilită prin decizia de impunere contestată;
- penalități de întârziere aferente debitului în sumă de aferent bazei impozabile în sumă de, nestabilită prin decizia de impunere contestată;
- impozit pe profit aferent trim. IV 2010, nestabilit prin actul de control;
- majorări de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând impozit pe profit aferent trim. IV 2010, nestabilit prin actul de control;
- penalități de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând impozit pe profit aferent trim. IV 2010, nestabilit prin actul de control;
- lei (..... sumă contestată – lei sumă stabilită prin actul de control) majorări de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2011;
- lei (..... sumă contestată – lei sumă stabilită prin actul de control) penalități de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând impozit pe profit aferent anului 2011;
- lei (..... sumă contestată – sumă stabilită prin actul de control) majorări de întârziere aferente debitului în sumă de, reprezentând TVA.

Aceste sume contestate nu au fost stabilite prin decizia de impunere contestată, petenta contestând fie impozit pe profit și accesorii care nu au făcut obiectul actului de control, fie accesorii în cunatum mai mare decât cel stabilit prin decizie.

Având în vedere prevederile legale citate și întrucât petenta nu face dovada că a fost lezată în drepturile sale și că sumele contestate au fost stabilite prin decizia de impunere atacată, **urmează a se respinge ca fără obiect contestația formulată cu privire la suma de lei, reprezentând impozit pe profit în sumă de lei, majorări de întârziere în sumă de lei aferente impozitului pe profit, penalități de întârziere în sumă de lei aferente impozitului pe profit, majorări de întârziere în sumă de lei aferente TVA.**

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor legale invocate și în baza art. 216 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

1. Respingerea ca neîntemeiată și nesuținută cu documente a contestației formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cu privire la suma de lei, reprezentând:

- – TVA;
- lei – accesorii aferente TVA;
- lei – impozit pe profit;
- lei – accesorii aferente impozitului pe profit.

2. Respingerea ca fiind fără obiect a contestației formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cu privire la suma de lei, reprezentând:

- lei – accesorii aferente TVA;
- lei – impozit pe profit;
- lei – accesorii aferente impozitului pe profit.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.